

Sobre Mahoma i el papa

Joan F. Mira

Em fa una mica d'angúnia, habitualment, escriure sobre allò de què escriu tothom i de què tothom parla i opina. Com ara que qui més qui menys ha pontificat alegrement sobre el pontífex, i en general, pel que he llegit i escoltat, hom n'ha fet la crítica i la valoració amb una ignorància perfecta, amb una propensió majoritària antipapal, i amb una "comprensió", quan no justificació de les reaccions del bon poble musulmà, tan ofès i que tan naturalment expressa el seu rebuig a les injúries fetes a l'Islam pel pervers cap dels catòlics. Com que el papa, amb supèrbia occidental, ha insultat el Profeta (Déu el tinga en la glòria), és lògic que els fidels expressen el seu disgust posant bombes a les esglésies de Palestina, matant una monja italiana en un hospital de Somàlia, eixint al carrer i cridant amb cares desencaixades, fent declaracions als parlaments, retirant ambaixadors, i fins i tot, com els xicotets d'Al-Qaida i algunes altres organitzacions igualment piadoses, amenaçant amb la conquesta de Roma (no és broma, és cert), avisant que posaran bombes al Vaticà, i reforçant la crida a la guerra més o menys santa contra el infidels. A tal provocació, tal resposta. La culpa, evidentment, sempre la tenim nosaltres, occidentals, imperialistes, cristians obtusos, que no entenem la fina sensibilitat religiosa del poble de l'Islam. Amén, i que el Senyor siga amb tot nosaltres. Poc efecte han tingut les excuses compungides que el papa ha expressat de paraula i d'obra, diplomàticament i des d'una finestra de la plaça de Sant Pere. Els ofesos volen més humiliació, més compunció, que diga que tot allò que va dir era fals, que afirme que l'Islam és una religió impecable i perfecta, ara i sempre, que la guerra santa és això mateix, santa, que no és cert que la doctrina de Mahoma es va difondre a colps d'espasa i per conquesta militar, que els musulmans són idefectiblement pacífics, que no amenacen ningú, no ofenen ningú, són tolerants als seus països amb les altres religions, i algunes coses més. Si el papa no diu això, la santedat de les amenaces està del tot justificada alcorànicament.

I bé, jo sí que he llegit el discurs del papa, de la primera ratlla fins a l'última, en alemany i en traducció francesa per si de cas me'n perdia algun matís. Pobre senyor Benet, un discurs tan intel·lectual, tan ple de conceptes espessos, tan teòric i tan teològic (jo no hi estic d'acord en tot, però és un bon discurs), reduït a la ja famosa citació d'un emperador bizantí sobre Mahoma. Reduït a unes poques ratlles –que d'altra banda podia haver-se estalviat, pensant sobretot en les reaccions possibles– d'un text medieval. Vist, per tant, com han anat les coses, propose molt seriosament que, per no ofendre els creients, prohibim a tot arreu, llibreries i biblioteques, la lectura i la venda d'un llibre pervers que es diu *La divina comèdia*, d'un imperialista de nom Dante Alighieri, perquè al cant XXVIII de l'Infern hi ha uns versos que diuen: "Una bóta que ha perdut una dogal/ no s'obre tant com jo en vaig veure

un/ obert des del mentó al forat del pet./ Duia els budells penjant entre les cames/ i mostrava els pulmons i el fastigós/ sac que transforma en merda el que engolim./ Mentre jo el contemplava amb atenció/ em mirà i amb les mans s'obria el pit,/ dient-me : 'Ara mira com m'esqueixe!./ mira com d'esguerrat està Mahoma!./ Davant de mi camina Alí plorant./ amb un tall del mentó fins al tupè.'" Al foc la *Divina comèdia*, trenquem relacions amb Itàlia, boicotegem Florència, guerra als editors, als llibreters, i sobretot als traductors, que difonen un llibre amb aquests versos satànics. Estic pensant si demanar protecció, tancar-me a casa, desaparèixer, o fer un acte públic d'excuses i perdó. Quant al blasfem Alighieri, en el seu llibre hi ha centenars de personatges, papes inclosos, tan maltractats com el Profeta, però això no pot ser cap excusa per salvar-lo de la ira santa dels creients. Al foc amb ell.

“Mentre jo el contemplava amb atenció/ em mirà i amb les mans s'obria el pit,/ dient-me: 'Ara mira com m'esqueixe!./ mira com d'esguerrat està Mahoma!./ Davant de mi camina Alí plorant./ amb un tall del mentó fins al tupè.'" Al foc la 'Divina comèdia', trenquem relacions amb Itàlia, boicotegem Florència, guerra als editors, als llibreters, i sobretot als traductors, que difonen un llibre amb aquests versos satànics'."